

KONUŐMACI

KonuŐmacı bir boksör gibi sıktığı sağ yumruğunu, ateŐli konuŐmasının heyecanlı yerlerinde kürsüye balyoz gibi indiriyor, halk çoŐtukça konuŐmasını harlatıyor ve meydan gittikçe meydan fokur fokur kaynıyordu... Serkan Dağ Belediye Başkanlığı dönemindeki icraatlarını anlattığı konuŐmasının son bölümüne de engelliler için yapılan hizmetleri koymuŐ, yüzü daha bir ciddi hal almıŐtı:

- Sevgili hemŐerilerim! Biliyorsunuz; engelliler bu toplumda hep ihmal edilmiŐ, ikinci sınıf muamelesine tabi tutulmuŐtur. Modern toplumlarda olduğu gibi biz de Őehrimize yaptığımız hizmetlerde bu konuyu göz önünde bulundurduk; bozuk yüzeyli yaya yollarını düzelttik, kaldırımları genişlettik, standartlara uygun rampalar yaptık, kaldırımları kullanılmaz hale getiren iŐgalcileri engelledik, araçların kaldırımlara park etmelerini önledik, toplu taşıma araçlarını engellilerin kolayca kullanabileceği hale getirdik, yaya geçitlerine rampa, iŐaretleme ve sesli sinyalizasyon koyduk, üst geçitlere engelli asansörü yaptık...

Konu meydanın ilgisini pek çekmemiŐ bir anda sessizlik oluŐmuŐ, bazı homurtular duyulur olmuştu. Hatta; aralarından biri sözcü gibi davranmıŐ, domates gibi kızarık bir suratla bir hıŐım kürsüye çıkmıŐ; Őehirdeki üç beŐ engelli için bunca yatırımın gereksiz olduğunu, bu konuda Belediye'yi başarısız bulduğunu bağıra bağıra söylemiŐti.

Başkan;

-Biz engelliler... (durakladı, belini bacaklarını kontrol etti, sağına soluna bakındı engelli olmadığını anlayınca sevindi, ne diyeceğini hesap ederken avucunun içine kuru kuru öksürdü) yani kendimi engelli hemŐerilerimin yerine koyduğumdan biz engelliler için diyorum... bu yapılan hizmetler hayatımızı çok kolaylaŐtırmaktadır... başkan bunların temel insan hakkı olduğunu, medeniyet göstergesi olduğunu ve daha birçok neden saysa da meydan elektteki un gibi bir anda yok olmuŐ, birkaçı engelli bir minibüs dolusu akliselim insan kalmıŐtı. Meydanı geri getirebilmek için çare ararken yastık yorgan su içinde uyandı.

Serkan rüyanın etkisiyle hassaslaŐmıŐtı, sulanmıŐ gözlerini tavandaki Őekilsiz bir karaltıya dikti, bir süre kıpırtısız durduktan sonra gücünü toplayıp yumruklarının üzerinde yatağın kenarına kaydı ve tekerlekli sandalyesine güçlükle de olsa oturdu, tekerleklerini kolları ile çevirerek mutfağa geçti. EŞi her zaman olduğu gibi iŐe gitmeden kahvaltısını hazırlamıŐtı. Ocaкта içine su konmuŐ demliğin altını yaktı, çay demlenene kadar banyoya geçti, portatif aynasında sakal tıraşını oldu. DıŐ kapının koluna takılı içinde ekmek ve gazete olan poŐeti aldı, masaya koydu

- Kahvaltısını yaptıktan sonra insanı sıcaklığı ile okŐayan bahar güneŐinin eŐliđinde gazetesini okumaya başladı. Arada bir sokaktan geçenlere göz atıyordu. Üzerinde yürüdükleri ayaklarının farkında bile olmadan; elleri cebinde salınarak, market poŐetleriyle hızlı adımlarla veya topunun peŐinden giden çocuğunu yetiŐmek için koŐturan insanları seyrederken bir zamanlar kendisinin de onlar gibi yürüdüğüne inanamıyor, adeta; doğduğundan beri yürüme engelli olduğu hissine kapılıyordu.

-Gazetenin iç sayfasında, normalde hiç ilgisini çekmeyecek olan ama Şimdi belki de algıda seçicilik yüzünden bir habere gözü takıldı. Haberde kamuda iŐe girebilmek için yapılan sınavda; bir engelli vatandaşın sınava asansörü olmayan bir okulun 5. katında alındığı, bastonlarını kullanarak merdivenleri çıkamayınca etraftakilerin karga tulumba sınava yetiŐtirdikleri yazılıydı. Bu kiŐi binanın giriş katında sınava alınamaz mıydı? diye geçirip, bu kadar basit bir organizasyonun bile yapamayan yada önemsemeyenlerin yönettiği bir toplumda daha çok mağduriyetler yaŐayacaklarını düşündü ve

sanki göğsüne bir kaya oturdu. Gazete okuma isteği kaybolmuştu, gözleri ufukta kimi düşüncelere dalarak, kimi uyuklayarak bir zaman geçirdi.

- Oturma odasına geçti, televizyonu açtı, kanallarda biraz gezindikten sonra bir belgesele takıldı: Anlatılana göre savaşı kazanan taraf öyle büyük kayıplar vermişti, zafer için öylesine her şeylerini feda etmişlerdi ki; ayakta duracak halleri kalmamıştı. Demek insanlar milat öncesinden beri çeşitli saiklerle birbirlerini kesip doğruyorlar, hiç tanımadıkları insanların yaşama hakkını elinden alıyorlar; çocuklarını babasız, ana ve babaları evlatsız koyuyorlardı.

- Kendisi de insanların barıştan değil kavga ve intikamdan yana saf tutmalarının kurbanı değil miydi? Yüreği insan sevgisi ve merhametle dolu olduğu halde bu sondan kaçabilmiş miydi? Tek suçu asker olması mıydı?

- İki yıl kadar önce kuşların cıvıladıdığı, insanlara yaşam sevinci pompalayan güneşli bir bahar sabahı, devriye görevi sırasında mayına basmışlar, zırhlı askeri araç pamuk gibi havaya savrulduktan sonra taklalar atarak şarmpole yuvarlanmış, iki arkadaşının öldüğü bu olayda kendisi de ölümcül yaralar almış, yoğun bakımda uzunca bir süre tedaviden sonra hayata tutunmuş fakat yürüme yeteneğini tamamen yitirmişti. Olayı yeniden yaşarken belgeselden kopmuş, hülyalara dalmıştı;

-Yürüme engelliler için caddeler, sokaklar, parklar, tesisler, engellerle doluydu, toplu taşıma araçları; engellilerin nakline uygun değildi, restoran ve kafe gibi yerlere çoğunlukla alınmıyorlardı. Ayrıca sokakta insanların acıyarak bakmalarından hoşlanmıyordu. Velhasıl; işte bu sosyal engellilikler yüzünden pek dışarı çıkmıyor, vaktinin çoğunu evde geçiriyordu. Serkan'ın kazadan sonra edindiği iyi alışkanlıklarından biri de kitap okumak olmuştu: Dünya edebiyatı klasik romanlarını, öykülerini büyük bir keyifle okuyor, kaybettiklerinin yanında bunu önemli bir kazanım olarak görüyordu: "Kazanılanın yanında kaybedilenler, kaybedilenlerin yanında da kazanılanlar!" üzerine düşündü. Hatta yıllar önce sokakta yürürken görme engelli birinin şarkı söyleyerek yanından geçmesine ne kadar şaşırdığını hatırladı. Şimdi bu durumu çok iyi anlayabiliyordu.

- Kitap elinde bir halde uyuyakalmıştı ki; kapı zili ile irkildi. Kapıyı açtı ,ilkokul 3. Sınıf öğrencisi oğlu Gökhan "babacığım" diyerek boynuna atıldı. Oğluna doya doya sarıldıktan sonra gününün nasıl geçtiğini sordu, ordan burdan sohbet ederken yemeğini ısıtıp önüne koydu, Gökhan meyve suyunu üzerine dökünce onu teselli etti:

-Kazalar hayatın bir parçasıdır oğlum, tabi ki dikkatli olmalıyız ama başımıza gelirse de hayıflanarak, dövünerek bir şey elde edemeyiz...sorun değil...

-Baba sen önceden olsaydı buna kızardın! Ama şimdi çok iyi bir babasın!

Malul emeklisi asker eskiden hayatı emir verenler ve emir alanlardan ibaret gördüğünü; ailenin, çoluk-çocuğun ne demek olduğunu bilmediğini, en önemli motivasyonunun terfi etmek, dahası omuzuna konacak yıldızlarda olduğunu itiraf etmek ister gibi oldu ama sadece "hı hı!" diyebildi.

parkına gidiyoruz.

söylemeden götürüyorsun artık!

-Hadi oğlum oyun

- Yaşa baba..! Ben

-...

-Oğlu parkta arkadaşları ile oynarken onları izlemekten büyük bir keyif duydu. Gözünü ondan ayırmıyor, suyunu hatırlatıyor, arada elin sırtına sokarak terini kontrol ediyordu. Hava kararmaya başlayınca eve çıktılar. Gökhan dersine oturdu, anne ve baba sohbete daldılar.

Gökhan ödevini bitirince de birlikte kızma birader oynadılar. İtirazlar, sayı saymalar, gülmelerle geçen oyundan sonra, babası oğluna uyku öncesi alışkın oldukları gibi masal okudu.

- Serkan çeker eşine yarın belediye başkanına uğrayacağını ve engellilere yönelik belediyenin neler yapabileceğini anlatacağını söyleyince eşi;

- Git git... O da seni heyecanla bekliyordur(!) diye mırıldandı

- Ne dediğini anlamadım?

- Git anlat diyorum, ne zamandır bu konuyla ilgili notlar alıyordun..

- Kafasını 5-6 kez evet anlamında salladıktan sonra, anlatacaklarım çok önemli..!
Belli mi olur? bakarsın bana danışmanlık bile teklif edebilir!

- Neden olmasın...

Yatağa yatınca yarın neler anlatacağını düşündüğünden uyuması epeyce gecikti. Sabah kalktı, tıraşını oldu, kravatını taktı, tekerlekli sandalyesinde belediyenin yolunu tuttu. Hatırlı biri aracılığı ile randevu almış olmasına rağmen içeri alınması iki saat kadar gecikmeli oldu.

- Bir görevli onu başkanın odasına aldı. Uzunca bir odanın en uzak köşesinde, masanın arkasında bir silüet duruyordu. Yaklaştıkça siması netleşti; adem elmasını kapatan vücut kılları, yeni traşlı olmasına rağmen sakallı derisinin simsiyahlığı birkaç gün tıraş olmasa yüzünün tamamiyle kapanacağı izlenimi veriyordu. Dar alınlı, başı tepesine doğru sivrilen, semer burnu nefes almasına yetmiyormuş da, ağızdan takviye ediyormuş gibi ağzı açık duran başkan; ufka bakan gözleriyle adeta önemli birisi olduğunun altını bir kez daha çiziyordu. Aralarında hiçbir konuşma geçmeden telefon çaldı; kahkahası bol uzun bir konuşma yaptı, telefonu kapattıktan sonra mesafeli bir edayla "hoşgeldiniz" dedi. Serkan. tanışma faslını kısa tutması gerektiğini anlamıştı, öylece yaptı ve direkt konuya girdi. Başkan fazla lafa karışmıyor, bilgiççe tek gözünü kısıyor, olayın farkında olduğunu göstermek için lüzumlu-lüzumsuz sorular soruyordu. Biraz dikkatli birisi başkanın gözlerini kimi yere, kimi tavana dikmesinden, orasını-burasını sık sık kaşımamasından; sıkılmış olduğunu, mevzunun onu pek açmadığını anlayabilirdi. Hoş, dinlese bile; sürekli çalan, üç sabit, iki cep telefonu ve arada girip çıkan görevliye cevap yetiştirirken ne kadarını anlayabileceği de ortadaydı.

Serkan'ın büyük bir heyecan duyarak "hah! şimdi dikkat kesilecek" diye umut ettiği durakları bizimki hep pas geçiyor, bazen sadece ağız şapırtısı ile karşılık veriyordu. Serkan'ın yüzünün ferisi sönmeye, sesi teklemeye ve çatallaşmaya başladı. Daha fazla konuşmaya gerek duymadı, klasördeki raporu uzatarak;

-Sayın başkanım uygun bir vakitte göz atarsanız, böyle önemli konuda azıcık ta olsa sizlere katkı sunmanın mutluluğunu duyacağım dedi

- Tabi tabi... Ne demek! Elbette ki faydalanacağız... En kısa sürede bizzat kendim okuyacağım ve çalışma yapmaları için danışmanlarımı görevlendireceğim.

- Teşekkür ederim! Telefon numaram raporda mevcut. Şayet tekrar görüşme arzu ederseniz seve seve gelirim.

- Tabi neden olmasın. Ayrıca ben teşekkür ederim.

Serkan çeker kapıdan çıkar çıkmaz, başkan raporu alıp çöpe attı. Üzerine de çay bardağının dip kalıntısını döktü...